

2. KAPITOLA

JACOB

Zastal som na parkovisku, zízal von oknom a premýšľal, či by som jednoducho nemal odísť.

Amy a Jeremiah sa so mnou chceli zhovárať.

Teraz na to mali už len jeden jediný dôvod. Vedel som, o čo ide. Očakával som to už zopár mesiacov. Premáhal ma až nezdravý pocit úľavy, že to konečne budeme mať za sebou. Zachmúrene som pozrel na nápis na budove.

BAD AXE GRILL.

Rozhodli sa to urobiť tu, v prekliatom podniku, kde sa hádže sekerami. Tu to chcú na mňa vybalíť? Miesto stretnutia bolo len o trochu menej príšerné než novinky, ktoré ma čakali.

Bude tam hluk. A opilci. Ľudia so svadobnými závojmami a narodeninovými klobúčikmi budú hučať a výskať a prekrikovať hudbu. Takéto miesta sa mi zdali dusné, každý sa tam na každého tisne. Kadekto do mňa bude vrázať, toalety budú špinavé a preplnené, stoly lepkavé. Ako Chuck E. Cheese pre dospelých s chľastom a otravnými vysokoškolákmi.

Cítil som, ako sa mi pri myšlienke na to, že tam vkročím, rozbúšilo srdce.

Kým ma tam niekto nevytiahol, do barov som nechodil. Jeremiahovi to malo dôjsť. Je to môj brat, vie, ako tieto miesta neznášam, že také množstvo podnetov jednoducho nedávam. Tipoval som, že sa podriadil Amy, pretože toto bola *celá* ona. Vzala ma do takéhoto podniku a potom sa tvárila zarazene, keď som chcel odísť tak skoro, ako sa len fyzicky dalo. Poznamenala niečo ako „Vraj tu majú skvelé krídelká! Zbožňuješ krídelká, preto som ťa sem priviedla!“, akoby tá správna barbecue omáčka mohla vyvážiť všetko ostatné.

Niet divu, že odišla.

Bol som nudný a uzavretý a pochopiť ma bolo nemožné. Aj keď sme boli spolu dva a pol roka.

Posunul som sa na sedadle. Mal by som skrátka odísť. Povedať im, že sa im ozvem neskôr. Bol som taký vyštavený, že som ledva premýšľal. Dnes som nastúpil do novej práce. Prišiel som o každého pacienta, čo vkročil na pohotovosť.

Pošúchal som si spánky. Cítil som sa ako anjel smrti. To, že ľudia umierajú, je nevyhnutná súčasť práce v tomto odvetví. Nedá sa zachrániť všetkých a je naivné myslieť si, že máme nejakú moc nad tým, čo vojde tými posuvnými dverami. Ale v prvý deň?

Sestry ma nenávideli. Odpor voči mne z nich po celú zmenu priam crčal. Dokonca ma neprišiel privítať ani nikto z lekárov.

Za posledných dvanásť hodín som prehodnocoval úplne všetko. To, že som skončil v Západnej, aby som mohol ísť inam, že som sa vzdal vedúcej pozície, začal odznova. Teoreticky to bol dobrý nápad, no tuším, že som precenil svoju schopnosť prispôbiť sa. Cítil som sa ako bez prístavu, rozbúrené more si ma len tak pohadzovalo a kapitáni lodí, ktoré ma míňali, sa na mňa len šklábili namiesto toho, aby mi hodili záchranné koleso.

Vkročiť do tejto diery vysaje z mojej už aj tak zdecimovanej duše poslednú štipku energie.

Možno by som sa s nimi mohol stretnúť zajtra. Ale ak by som odišiel, Amy a Jeremiah by si pomysleli, že som urazený. Že som sa cez to ešte nepreniesol. Že to nezvládam. Ak by som im aj vysvetlil, že za to môže miesto, nie novinky, neverili by mi. S Amy som chodil roky a nepodarilo sa mi objasniť jej svoju úzkosť, prečo by ju pochopila teraz?

Želal som si, aby existoval akýsi autopilot, do ktorého by som mohol prepnúť, ako som to zvyčajne robil v práci. Svalová pamäť, čo ma cez to prevedie. Ale bude to len na mne. Budem musieť byť pri zmysloch. Úplne.

Zhlboka som vydýchol, vypol motor, vystúpil a odšuchtal sa do baru. Pri vchode ma uvítala mladá žena s pírsingom v nose a odvedla ma k stolu vzadu, pri ktorom vedľa seba na lavici sedela moja bývalá s mojím mladším bratom.

Smiali sa a túlili sa k sebe, no len čo ma zbadali, odtiahli sa. Pri pohľade na nich spolu mi stiahlo žalúdok.

Na pravidelných mesačných rodinných večeriach u našich neboli vítaní, takže som doposiaľ nebol nútený vidieť ich na vlastné oči. Teraz ma naplo.

Sadol som si a zo všetkých síl sa snažil pôsobiť uvoľnene. „Ahojte. Prepáčte, že meškám.“

Amy si hrýzla do pery tak, ako to robievala, keď bola nervózna. „To nič. Napadlo nám, že si možno šiel na drink s novými kolegami alebo také niečo. Keďže si dnes nastúpil, chápeš.“

V duchu som si odfrkol.

„Vďaka, že si prišiel,“ dodala.

Prikývol som.

Buch.

Buch.

Buch buch buch.

Sekery narážali do stien.

Cítil som, ako mi blížiaci sa panický atak zužuje zorné pole, a premýšľal som, koľko času mi ostáva, kým budem musieť odísť – či už to bude vhodné, alebo nie.

Sedeli tam a zízali na mňa, akoby nevedeli, ako začať.

Pozrel som sa na hodinky. „Zajtra začínam skoro ráno...“ zaklamal som.

„Jasné. Prepáč,“ prikývla Amy a zastokla si vlasy za ucho. „Nuž, neviem, ako to povedať...“

„Budete sa brať,“ skonštatoval som.

Súhlas som jej v tvári prečítal ešte skôr, než vôbec prehovorila.

„Budeme sa brať,“ zopakovala.

Buch. Buch buch buch.

Smiech, krik, cinkanie vidličiek o taniere. Komusi vypadol pohár a rozbil sa a všetci zajasali. Doliehala na mňa tlačeni-ca v miestnosti, no podarilo sa mi vylúdiť celkom uveriteľný úsmev. Aspoň myslím.

„Blahoželám. Už máte aj dátum?“

Pozrela na Jeremiaha, ktorý sa na ňu usmial. „Rozmýšľali sme nad júlom,“ ozval sa.

„Dobre,“ prikývol som. „To je fajn mesiac. Nuž, už sa na to teším.“ Aj mňa samého udivilo, ako pokojne zniem.

Amy si oblizla pery. „Ešte sme... ehm, ešte sme to nikomu nepovedali. Napadlo nám, že prvý by si to mal vedieť ty.“

„Ďakujem,“ odvetil som. „Ale to nebolo nutné. Som si istý, že všetci budú nadšení.“ Znovu som pozrel na hodinky. „Je to tu na mňa trochu hlučné. Asi sa poberiem. Blahoželám. A dajte mi vedieť, ak vám môžem nejako pomôcť.“

Vďačne na mňa pozreli. Nevedel som, čo čakali. Možno si mysleli, že napriek tomu, s akým taktom som doposiaľ všetko znášal, by ma toto mohlo rozhodiť. Ale bol som odhodlaný